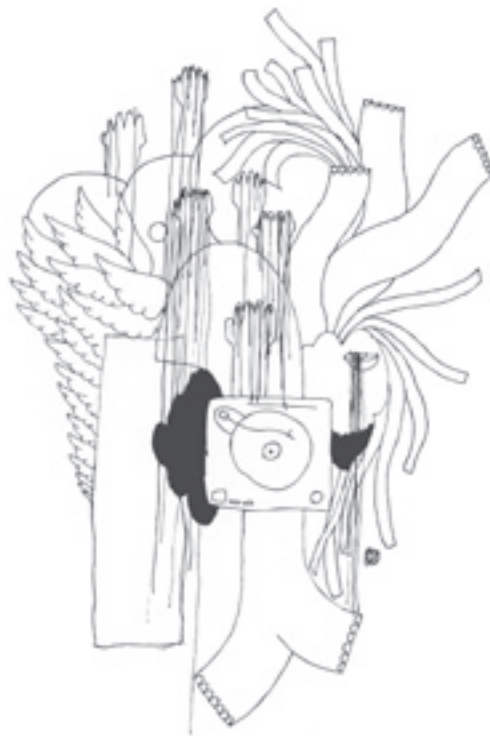

FESZTÁVOLSÁG

– részlet

A gondozónő felnevet. Igazi profi. Képes elhíttetni vele, mennyire örül neki, mégis mennyire sajnálja, hogy épp itt kell találkozniuk. A férfi fejbőlintással üdvözlö, de eszébe sem jut mosolyogni. Végül is senki nem várhatja el tőle, hogy örüljön. Ahogy azt sem, hogy itt legyen. Már járt itt vasárnap, és egy héttel azelőtt. Igazán senki nem várhatja el tőle, hogy heti egy óránál tovább bírja itt.

– A szobájában van. Zenét hallgat már vagy... – mondja a gondozónő, majd gyorsan az órájára pillant – tíz perce.

A férfi biccent egyet feléje, hogy érti, majd jobbra fordul a folyosón. Csend van, a levegőben érződik a fertőtlenítő szaga. Ez a város legjobb kórháza. Az ápolónők úgy beszélnek az asszonnyal, mintha még teljes ember lenne. Megmosdatják, és felöltöztetik, azt a látványt keltve, mintha megőrizte volna emberi mivoltát. Zenét hallgat és hangoskönyveket, és változtatják a testhelyzetét az ágyban, hogy elkerüljék a felfekvés okozta sebeket. Ennél többet senki nem tehetne érte. Ő legalábbis képtelen lenne.

Saját egyre gyorsuló lépteit koppanását hallja a folyosón. Már nagyon szeretné látni. Amikor az ajtó elé ér, megtorpan, majd óvatosan lenyomja a kilincset. Az ajtó hangtalanul kinyílik, és a férfi csendesesen belép a szobába. Rosa Bob Dylant hallgat. A zene kifejezetten hangos. Az asszony mozdulatlanul ül az ágyban és tekintetét az ablakra szegezi. Mintha valami nagyon szépet látna, vagy épp elgondolkodott volna valamin. A férfi egy pillanatra elhiszi, hogy Rosa a következő pillanatban majd megfordul, felderül az arca, elmosolyodik, feláll és megcsókolja, miközben beletúr a hajába. Nem szereti, ha Rosa beletúr a hajába, mert nehéz utána megigazítani.

A férfi közelebb lép és leül az ágy szélére. Az asszony nem fordul felé. A férfi megköszörüli a torkát. Köszön neki. Rosa még csak el sem

GURO SIBEKO (szül. 1975) félig észak-norvég, félig dél-afrikai zulu származású író, valamint melegjogi harcos és újságíró. 2009-ben debütált *Fesztávolság* (*Vingespenn*) című regényével, ami nagy port vert fel a skandináv sajtóban. A regény egy meleg kamaszlány története.

mosolyodik. Nem nevet fel, nem mozdul. Nem érzékeli a valóságot. A férfi legszívesebben ott sem lenne.

Rosa keze meleg, a bőre száraz. Nagyon száraz. A férfi elveszi az éj-
jeliszekrényről a hidratálókrémet és alaposan bekenni a nő kezét. Mi-
lyen jó lenne levenni a ruháját, bekenni a krémmel a keskeny vállát,
a fenekét. Vajon még mindig olyan kívánatos, mint azelőtt? Az lehe-
tetlen. Hiszen csak fekszik itt. Azóta biztos puha és ernyedtt lett. Még-
is bekrémezné. Két kézzel. Vajon képes lenne még felkelteni a vágyát?
Vajon akkor is működnek a test elemi ösztönei, ha a tudata már el-
halt? Hiszen táplálkozik és emészteni is képes. Miért ne lehetne or-
gazmusa.

Megsimogatja a nő haját, végigsimít a homlokán, a száján. Majd az
ölére csúsztatja a kezét. A férfi teste beleremeg. Becsukja a szemét és le-
lassítja a lélegzetét. Próbál lenyugodni, de legbelül forr benne a harag.
És mégis. Nem akar dühöngeni. Nem akar dühöngeni abban a néhány
magányos percben, amit vele tölthet. Hogyan tehette ezt? Pedig meg-
ígérte. Megígérte, hogy kitart. Mindhalálig.

Kabátzsebében megszólal a mobilja. Feláll és hátat fordít a nőnek,
mielőtt felvenné. A szám ismeretlen.

– Halló – szól bele a telefonba. – Te vagy az, Anders?

– Jó napot – hallatszik egy női hang. – Kristine Larsen.

A férfi hallgat.

– A rendőrségről telefonálok.

Semmi válasz.

– Megmondaná, hol tartózkodik jelenleg?

A férfi mélyet lélegzik. Hideg van a szobában.

– Csak nem történt valami?

– Elküldenénk önért egy...

A férfinak remegni kezd a lába, zihálva veszi a levegőt és alig bír
megszólalni.

– Csak nem a lányokkal történt valami?

– Elárulná, hol van most?

– Nem.

Hangja határozottan cseng.

– Van magával valaki?

A férfi az asszonyra néz, aki valójában már nem létezik. Egészen biz-
tos, hogy a hideget sem érzi.

– Igen.

– Sajnálom, de baleset történt.

A férfi hallhatóan vacog. Kinyitja a száját, nehogy a nő hallja össze-
koccanni a fogait.

– Élnek? – kérdezi a hidegtől reszelős hangon.

– Nos, egy baleset...

– ÉLNEK? – kérdezi elcsukló hangon. A torkából mintha jégdarab-
kák törnének elő.

– A gyerekek jól vannak – mondja a rendőrnő némi szünet után.

– De...

Ismét hallgatás.

– Sajnálatos hírt kell közölnöm önnek. A felesége elhunyt.

Vasárnap

– Jól vagy?

A kérdés valahonnan kívülről jön, hátulról, meleg, kellemes hang, szinte csiklandozza a fülét. Silvia a szájába dugja a mutatóujját és ráharap. Íze mint a málna- és áfonyaszörp keveréke. Vagy az erikavirágból készült mézé. Nem felel. A szavak csak felsértenék a torkát.

Nem érzi jól magát. Régebben sokkal jobb volt. Akkor a vasárnapi ebéd ehető volt, a konyhában rend volt és a kishúgának elő volt készítve az iskolatáskája. Ő pedig állt a konyhában és kinézett az ablakon és hallgatta a mosogatógép zümmögését. Akkor még képes volt gondolkodni. Akkor még azt hitte, hogy ura a helyzetnek és hogy elég ügyes és ravasz ahhoz, hogy ez így is maradjon, sőt. Akár valami jobbat is elérhet.

Eszébe jutott, hogy akár maga alatt is lehetne. Minden oka megvolna rá. Anya nélkül nőtt fel. Csak épp egy kicsit depressziós. Lehet, hogy többet foglalkoznának vele. Meghívnák ide-oda. Még kérnie sem kellené. Maguktól meghívnák. Akkor már csak a megfelelő teáscsésze hiányozna. Azokat szerette, aminek a kerek fülébe éppen hogy bele tudta dugni az egyik ujját, mintha két gyűrű kapcsolódna egymásba. Persze fontos, hogy amúgy nagy és kerek legyen, hogy a tenyerébe tudja fogni, és hogy amikor felemeli, hogy igyon belőle, a forró gőztől bepárasodjon a szemüvege. Jól állt neki. Olyan aranyos volt bepárasodott szemüveggel. Élvezte, hogy amikor leteszi a csészét és a pára elszáll a szemüvegéről, képes úgy körbenézni, mintha még mindig párarétegen keresztül látná a világot. Ilyenkor könnyen elérzékenyült és megnyitotta a lelkét. Meglátta Minte remegő ajkait, a látványtól az ő ajkai is remegni kezdtek, majd felhangzott a követelődző „csókolj-már-meg” kommandó, aminek mindenki engedelmeskedett volna, akár egy megszokott parancsnak. Minte pillantása elárulta, hogy mire vágyik, hogy mivel szelidíthető meg.

Különös volt ez a nap. Ez most nem az a szokásos egyedül-ücsörgök-otthon-este. A szülők nem mentek megbeszélésre, a kistestvéreket nem vitték el senkihez, hogy vigyázzanak rájuk. A ház tele volt emberekkel, de ez a tény pillanatnyilag nem érdekelte. Máskor is voltak itt emberek. Ez inkább megnehezítette a dolgot. Szorongásra adott okot. Meghallhatja vagy megláthatja valaki, akkor, amikor nem szeretné. Ettől ideges lett, összeszorult a gyomra, mellei megfeszültek a melltartóban.

Ideges volt, aztán mégis jól érezte magát. Amikor a barátnője felhívta, akkor fogta el ez az érzés. Szegény Silvia, mondta a barátnője. Csak nem akarsz otthon búsulni egész este. Gyere át. Minden olyan egyszerűnek tűnt, mégsem volt képes feloldódni. Ott volt a gyomrában, alatta, fölötte, mindenütt. Odakint melegebb volt, mint gondolta. Elég lett volna egy vékonyabb pulóver. Csak a lába fázott. Persze a Puma tornacipójét vette fel. Az volt a legvékonyabb talpú cipője, a legkönnyebb és a legszebb. Nem a legjobb választás az ilyen latyakos, márciusi időben.

– Szia! – köszönt neki Minte apja. Az ajtóban várta. Magas volt, vékony, izmos. A szeme és a szája körül feszes a bőre. Ellentétben az ő apjával, akinek táskás a szeme, megereszkedett a bőre és kitágultak

a pórusai. Minte apján finoman csíkos fekete öltöny volt, fehér ing és nyakkendő. Halántékán felcsillant néhány ősz hajsza, de ez is csak a komoly megjelenését hangsúlyozta.

– Gyere csak, gyere – invitálta Silviát befelé. Minte anyja a nappaliban ült, és épp olyan fiatal volt az arca, mint Minte apjának, hatalmas a

melle, ami szabályosan hullámszórt, ha felnevetett. A feneke is hatalmas volt és lógott a hasa. Kék ruhát viselt és csipkés szélű kardigánt. Hat gyereket szült. Mintét és testvéreit.

Silvia járt már itt néhányszor, így ismerte a járást. Fel a lépcsőn, el a falra függesztett plakátok mellett, melyekről boldog emberek mosolyogtak rá. Nem értette a furcsa, szögletes betűkkel felírt szövegeket. Jobbra az első ajtó. Mintének külön szobája volt. Neki egyedül. Ő volt a legnagyobb gyerek a családban. És mivel az utána következő négy fiú, a legkisebb húga még mindig a szülei szobájában aludt. Minte szobájában nem volt semmi különös, íróasztal, szék, kihúzható kanapé, karosszék, könyvespolc. Kézrel faragott kereszt az ágy fölött, az éjjeliszekrényen egy kisméretű könyv. Talán Biblia. Csakhogy épp olyan betűk voltak a borítóján, mint amilyeneket a plakátokon is látott.

– Szia! – mondta Minte és meglelte. Ölelése afféle semleges, baráti ölelés volt. Teát nem is kellett már kérnie, ott várta az asztalon. Ahogy a tejkaramella is. Egy kristálytálban. Silvia felhúzta a szem-

öldökét, de csak egy nagyon kicsit. Hat gyerek és igazi kristálytál. És tökéletes csészék. Feketék, szépen íveltek. Jó kézbe venni.

Az iskoláról beszélgettek. Hogy a biológiatanáruk elvörösödött, amikor szexuális felvilágosítást kellett tartania, és hogy Janno összejött Celinnel. És a tizedikesek és a tanárok közötti szokásos májusi focimeccsről. És a Chelsea–Manchester United meccsről, ami a jövő héten lesz. Minte nyáron nyelvet fog tanulni, Silvia Dél-Norvégiába megy fesztiválozni Kajával. Persze, ha megengedik. Talán. Talán, ha Kaja nagynénjénél lakhatnak Kristiansandban. Kozmetikai tanácsokat is adtak egymásnak. Állítólag a zöld szemfesték jobban elfedi a pattanásokat, mint az alapozó. És bőrszíntől függetlenül. Silvia először meg is feledkezett a teából felszálló páráról, ami elhomályosította a szem-

üvegét. Amikor tudatosodott benne, persze bosszantani kezdte és inkább megvárta, amíg kihűl a tea.

– Ez finom volt – mondta, amikor megitta. – Kaphatok még?

A friss tea úgy fölforrósította a csészét, hogy alig tudta megtartani a kezében. Várnia kellett, amíg megint kihűl. Megpróbált úgy lélegezni, hogy összeszorította a fenekét, ott legalább nem látszik, hogy feszült. A válla, a karja lazának tűnt. A teától bepárasodott a szemüvege, nevetett saját ügyetlenségén. Felnézett.

Mintét látta. Alátványtól bizseregni kezdett a szíve, de érezte a lába között is. Gyorsan, zihálva kezdett lélegezni. Érezte, hogy elernyed az ajka és szeme lassan lecsukódik. Elpirult. Megpróbálta irányítani a lélegzését. Lassan és mélyeket lélegzett. Vissza kell szereznie az ellenőrzést a teste felett. Hogy laza legyen a tekintete, látszódjék, hogy tudja, mit csinál. Nyugi. Minte nem nézett a szemébe. Az ő száját nézte. Silvia észrevette, hogy Minte szája is nyitva van. Te jó ég. Szórakozik velem. Ki akar csinálni. Nincs menekülés. Minte most is olyan csábító volt, mint mindig. Végül nem bírta tovább és megcsókolta. Halkan felnyögtek, mire Minte kibontakozott az ölelésből, óvatosan, finoman eltolta magától Silviát. Majd bezárta az ajtót és bekapcsolta a CD-lejátszót. Női hang szólalt meg, valamilyen afrikai nyelven énekelt. Leült Silvia mellé a kanapéra, aki képtelen volt tovább tartóztatni magát.

Jó volt így. El akarta veszíteni a fejét. Szeretett volna kielégülni. És Minte hagyta, hogy a saját ritmusában jusson csúcsra. Minte úgy játszott a testével, hogy Silvia a végén már sikított. Jól érezte magát. Egészen addig, amíg el nem kezdett gondolkodni.

Oda akar fordulni Minte felé, hogy megcsókolja. Hogy adjon neki egy szex utáni boldogság-csókot. Egy ez-megint-csodás-volt csókot. Egy akarlak-még csókot. Szeretné így megcsókolni, hogy Minte nyugodtan és mélyen tudjon aludni, és hogy ő megkapja, amiért jött. Tulajdonképpen ő is szeretne egy ilyen csókot, egy megerősítő csókot, hogy Minte annyira akarja őt, hogy az már elviselhetetlen. Össze kell szednie magát. És ha nem sikerül, legjobb, ha felöltözik és elmegy.

SZÖLLŐSI Adrienne fordítása